

1. peatükk

Mina usun jõuluvanasse

„Luugid lahti!“ hüüan ja sööstan allkorrusele.

Taimi tormab minu kannul trepile ja me paiskume ühel ajal vastu köögiukse piitu.

Teisele poole köögilauda on öö jooksul ilmunud pikk rivi jõulukalendreid.

„Tere hommikut,“ ütleb ema ja tõstab külmikust välja hommikusöögikraami.

„Üks, kaks, neli, PALJU kalendreid,“ loetlen ma vaimustusega.

Seinal ripub kolm pikka rivi värviliste paeltega kaunistatud paberkotte, sest ema on meisterdanud Taimile, Vilmale ja mulle igaühele oma jõulukalendri. Vanaisa on muretsenud skautide pildikalendreid ja tädi on saatnud linnast šokolaadikalendrid.

„Vaata, Taimi!“ kilkan mina ja näitan esimesest pildiluugist piiluvat laigulist koera.

„Ära kisenda,“ pomiseb Vilma, kes viilutab endale hommikueineks puuvilju.

„Ja sina ära vingu kogu aeg!“ nähvan ma õele.

Esimesest kalendrikotist ilmub välja kaks pusletükki. Paistab, et need on mingi kaardi osad, aga veel pole sugugi aru saada, kuhu kaart juhatab.

Isa tuleb haigutades kööki.

„Nüüd peate hakkama korralikuks, sest päkapikud...“ tuletab isa meelde ja viipab akna poole.

„Kui palju päevi aastas on?“ küsin mina.

„365,“ vastab Vilma välkkiiresti.

Otsin kummuti ülemisest sahtlist kalkulaatori, toksin seda veidi aega ja naeratan rahulolevalt.

„Järelikult on aastas 341 päeva, kui saab teha, mis meeldib.“

„Hõlbus nagu heinategu!“ naerab isa.

„Nii lihtne see vist ka ei ole,“ kõhkleb ema ja kallab oma kohvile piima.

„Päkapikkudel on teada kõik, mis aasta jooksul juhtub,“ hirmutab Vilma.

„Kus nüüd tuli alles ütleja välja!“ urahtan mina.

Vilma on terve sügise kiusakas olnud, nii et ma tõesti soovin, et päkapikud hoiaksid inimestel ka muul ajal silma peal, mitte ainult detsembris.

Taimi määrib röstsaiale vaarikamoosi ja näib mõtlik.

„Mida päkapikud siis teevad, kui ei ole jõulud?“ küsib väikeõde.

„Magavad,“ pakun mina. „Nagu karud talveund.“

„Nad võtavad laste kirju vastu ja meisterdavad kingitusi,“ seletab ema.

Ma võpatan nii, et kukun peaaegu toolilt maha.

„Me ei ole jõuluvanale kirjutanud!“

Nüüd hakkas kiire, sest kui soovid ei jõua õigeks ajaks kohale, on kuuse all ainult pehmed pakendid, mille üle ema röömustab, aga millega minul pole midagi peale hakata.

„Jõulud on lihtsalt limpsifirma reklaamikampaania,“ ühmab Vilma ja tõuseb laua tagant.

Ema heidab talle pilgu, aga ei ütle midagi.

„Ega ikka ei ole küll!“ purskan mina.

„Mina usun jõuluvanasse,“ tunnistab isa.

„Ja mina ka!“ kinnitab Taimi.

„Kas me võime pärast kooli lastetoa ära kaunistada?“ küsin mina.

„Muidugi,“ ütleb ema ja lubab, et toob jõuluehted pööningult alla.

Sel ajal kui mina koolis olin, on isa ja Taimi toonud metsast kuuseoksi ja pannud need suure vaasiga keset lastetuba. Mina keerutan okstele jõulutuled ja Taimi riputab ehted. Lõpuks sätime peale veel roosat karda.

„Parem üleliia kui liiga vähe,“ naerab isa, kes on tulnud meie puud imetlema.

Siis kutsub ta meid endaga õue jõulutulesid välja panema.

„Riputage üles kõik, mis meil on!“ hõikab ema juuksurisalongi uksele.

Emale ei meeldi maakoha pimedad ja sünged talved, aga ta ju ongi pärit linnast, mis lausa upub valgusesse.

Ükskord ma nägin öösel tehtud fotot maakerast, kus kõik tuled olid sisse lülitatud. Rannikud joonistusid kaardil välja nagu valgusketid ja linnad olid hästi näha. Selles kohas, kus meie elame, oli kõik täiesti must, aga mina pimedust ei karda, sest mul on seljakotis tuttuus taskulamp.

Taimi ja mina hoiame kasti, kust isa tõstab välja jõulutulesid ja sätib neid eesaia väikesele kuusele. Järgmiseks paneb isa aiatee äärde valguspulgad.

„Need on päikesepatareidega,“ kiidab isa.

„Talvel ju päike ei paista,“ märgin mina.

„Laadimiseks jätkub valgust küll,“ arwab isa, kes on alati nii heauskne.

Taimi ja mina jätame isa kuurist välistrepi jaoks laternaid otsima ja kiirustame tuppa, sest jõuluvana kirjaga pole võimalik enam hetkegi kauem oodata.

Valin piparmündirohelise kirjababeri ja teritan pliiatsi ära.

„Kal-lis jõu-lu-va-na,“ veerin ja sirgeldan tähed hoolega paberile.

„Mulle küll jõuluvana kallis pole,“ krimpsutab Taimi nägu.

„Kui tahad, et soovid täituksid, tasub olla viisakas,“ õpetan mina.

Seejärel kirjutan paberile üksteise alla kõik oma kingisoovid. Lisaks hokikepile ja uutele vildikatele mõned superkangelased ja hullult palju kommi. Taimi loeb mulle oma soovid ette, nimelt ei oska väikeõde veel kirjutada. Ka Nöpö ei saa ise kirjutada, sest ta on kass, nii et ma lisan nimekirja veel räimed ja mänguhiired.

Taimi jälgib tähelepanelikult, kui ma paberi kokku murran, ümbrikusse pistan ja selle peale jõuluvana aadressi kirjutan.

„Mis on?“ küsin, kui näen, et Taimi lihtsalt vaatab ega ütle midagi.

„Suured teavad rohkem kui väiksed,“ tõdeb väikeõde.

„Nii on,“ olen mina nõus.

„Mis siis, kui Vilmal on õigus?“ arutleb Taimi.

„Jõulude suhtes või?“

Taimi noogutab vaevumärgatavalt.

Ma kummardun õe poole.

„Tead, mis?“ sosistan. „Väikestel on terased silmad.“

„Mis see siia puutub?“ imestab Taimi.

„Meie võime näha asju, mida teised ei näe,“ laon ma lagedale. „Päkapikke, haldjaid ja muud säärast.“

„Kas sa oled kunagi mõnda päkapikku näinud?“

„Ei,“ tunnistan mina. „Nad jõuavad alati enne plehku pista.“

„See tähendab, et äkki ei ole neid üldse olemaski?“ pinnib Taimi edasi.

Meie, koolilapsed, teame juba, kuidas asjad on, aga Taimi paistab nii kurb, et ma otsustan mänguga kaasa minna. Taimi pärast ja selleks, et Vilmat närvi ajada, otsustan tõestada, et päkapikud on olemas. Jõuluvana suhtes ma siiski midagi ei luba.

„Jõuluime on olemas,“ kinnitan. „Ma näitan sulle.“

Väikeõe silmad löövad innukalt särama ja ma loodan, et ei ole oma lubadusega liiale läinud. Operatsioon Jõuluime on käivitunud. Nüüd oleks mul vaja veel vaid teada, millest alustada.

